

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Locker, K\Locker_K-Důchodci.pdb

PDB Name: Důchodci?
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.3.2007
Modification Date: 26.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Důchodci?

Konrád Locker

"Dědku! Tak hrome dědku, hod' sebou, neflákej se!"

"Dělám co můžu, copak si myslíš, že je mi padesát?"

"Nevymlouvej se. Když chceš, tak ti to odsejpá. Víš že je dneska neděle a co všechno musíme ještě udělat. Nemáme moc času. Obávám se, že to nestihneme a přijdeme pozdě. Dneska bude významná návštěva, alespoň u mne. Musím se dát pořádně do gala, abych neudělala ostudu. Já vím, že ostatní ženské se vyfintí jak na přehlídku. "

"Já mám času dost, takže se nemusím tolik štvát. Nehoň mě z postele, klidně si můžu ještě chvíli poležet a dospat se. Ať jsem pořádně odpočinitý. Dnešek bude pořádně namáhavý. Čeká mě tvrdý souboj, musím se šetřit."

"Nemudruj. Bleskem se převleč a koukej vyběhnout s kozama na pastvu, dej králíkům a vypušt' husy. A až se budeš s kozama vracet, proběhni ještě všechny snůžky od slepic. Včera jsem už jsem je nestihla všechny projít a tak jsem vzala jenom ty, kam chodí nejčastěji. Já se zatím vrhnu na vnější úpravu."

"Jenom se parádíš. Necháváš všechno na mě, já pak toho mám moc. Fintit se kvůli těm babám... že se na to nevykašleš."

"Ty to nepotřebuješ, hezčím se už neuděláš. Mě to pomůže."

"A ty snad jo? Na čtyřicet vypadat stejně nebudeš."

"Tak zanech těch řečí a běž rychle na pastvu. Já trochu poklidím a připravím si jídlo k obědu. Pak ho jen rychle ohřeju, abychom nemuseli dlouho čekat."

Dědek mrzutě vylezl z postele a s nerudným výrazem na sebe začal soukat oblek. Jednoduché, hadrové pracovní kalhoty celé šedivé a silnou, flanelovou košili. Kdysi snad měla jasné, svítivé barvy, ale dlouhým nošením a častým praním se změnila. Také látka už byla na mnoha místech prodřená a ošoupaná. Ale jemu to nevadilo. Měl ji rád, příjemně se nosila a měl v ní dobrý pocit. Odložil již mnoho nových košil, aby dal přednost této, staré, poctivé a léty prověřené.

Nakonec vklouzl do vyšmajdaných bot a s mručením zasedl za stůl. Čiperná babka mu již mezitím stihla připravit snídani, takže na starém, dřevěném stole voněl velký kafáč plný horkého mléka a vedle ležely dva silné, výraznou vrstvou másla namazané chleby. Na jemně nasekaná pažitka byla nasypána v husté vrstvě.

Na nic nečekal a hladově se pustil do vonícího jídla.

Babka již byla se svou prací mnohem dál. Vstávala časněji jak on, nevydržela tak dlouho ležet. "Bolí mě v kříži," říkávala vždycky. Proto byla na nohou, zatímco on ještě spokojeně spal a prožíval své sny, velice živé, romantické a často plné erotiky a vášnivých scén.

Pobíhala v druhé místnosti a klapot jejích bot po dřevěné podlaze se rozléhal všude kolem. Na svůj věk byla neobyčejně hbitá.

Otevřela velikou lednici a vytahovala jedno šuple po druhém. Zkoumavě projížděla jejich obsah a přemýšlela, co by bylo nejlepší pro dnešní nedělní oběd. Nakonec se rozhodla pro několik korejských rybích proužků masa, jako přílohu peruánskou směs horské zeleniny s převahou brambor. Jako předkrm vybrala čínské svitky a Jávské ústřice.

Každý druh jídla byl v oddělené misce, protože potřeboval delší ohřev.

Ostatní nádoby, z jasně bílého polynavylunidu, speciálně vyrobené látky pro rychlý ohřev potravin, překryté jemnou hliníkovou fólií, postavila vedle nich. Celkem osm misek, každá z jiným obsahem, stály ve dvou řadách na menším stolku, který sloužil jako odkládací právě pro používání k lednici.

Ještě v rychlosti projela zbylé přihrádky, ale s konstatováním zjistila, že lepší jídlo na dnešek nesežene. Naskládala misky na sebe a nadvakrát je nesla do kuchyně. Zde stála stará, bílými kachli vyložená pec. Měla poměrně velké ohniště, rozlehnou plotnu a vzadu vyvýšinou nadstavbu, ve které se kdysi pekávaly výborné buchty. Ale takovou práci již babka zapoměla. Tímto způsobem je už nepekla desítky let.

Dědek se mezitím najedl, narazil na hlavu placatou čepicí a vyrazil na zápraží. Udělal přesně to, čím jej babka zúkolovala. Otevřel výběh hus, které se okamžitě rozběhly po dvorku a nacpal do králíčních kotců suchý chléb a drť z pytle. Nakonec došel k ohradě s kozami, které vypustil a hnal je na louku se šťavnatým jetelem.

Spěchal, pajdal a opíral se o hůlku. Snažil se jít co nejrychleji, dneska se oproti jiným dnům neloudal. Na nakrmení zvířat měl jen hodinku a to nebylo mnoho. V jiné dny se kozy pásávají mnohem déle.

Ani babka nezahálela. Čiperně pobíhala po světnicích a uklízela, jako když se chystá velká slavnost. Sbírala každou nečistotu, utírala prach, chystala několik nádob s krásnými pestrými květinami.

Když byla hotova, zasedla do svého pokoje před mohutné oválné zrcadlo, zasazené do rámu z lipového dřeva s jemným vzorem. Stolek byl celý bílý, židlička z jasanového dřeva pokryta sametem. Celý kout trochu připomínal část zámku, což si babka chtěla sentimentálně navodit. Prý se jí zde lépe mění vzhled - říkala s úsměvem.

Pod zrcadlem stálo v půlkruhu veliké množství lahviček z umělé hmoty či ze skla. V nich měla své tajemné mastičky a mlička, speciální pudry a krémy. Na každou část těla jiný, jež měly sloužit její již ne dokonale fungující pleti.

Postupně přecházela od jedné nádobky k druhé, nabírala je na měkké polštářky a nanášela je. Pracovala pomalu, soustředěně a zodpovědně. Bylo zřejmé, jak důležité pro ni tato činnost je. Trvalo dlouho, než spokojeně pozavírala všechny uzávěry a poskládala věci na svá místa.

Netrvalo dlouho a dědek se vracel z pastvy, trochu zadýchaný a výrazně víc kulhající. Už byl přece jenom starší, takže nedokázal s kozami držet delší dobu krok. Ty naopak čiperně kolem něj obíhaly a taktak je udržel v houfu.

Jakmile se objevil ve dveřích, pohlédl na babku.

"Ty zase vypadáš," pronesl kysele.

Dobře věděla, že to je jeho oblíbené škádlení. Takto ji přivítal pokaždé, když se vrátila od svého "pracovního ponku", jak tomu říkal. "To zase bude moct chemický průmysl půl roku vyrábět, aby nahradil množství, co jsi na sebe dneska naplácala."

Zahučel posměšně a zmizel za dveřmi svého pokoje. Babka si jej nevšímala a zakončovala poslední detaily příprav.

Za chvíli se objevil ve dveřích. Oholený, navoněný speciální francouzskou voňavkou, oblečený do svého nejelegantnějšího saka. Bylo světlounce hnědé, vyrobené z té nejměkčí vlny. Modrá košile byla doplněna tmavou kravatou s jemnými bílými vzory.

Ještě se upravoval, dorovnával si těch svých několik vlasů, které ještě na hlavě měl. Speciální gel mu vyleštil lebku, že se leskla jak potřená lakem.

"Jak jsme na tom?" zeptal se mezi pohyby rukou.

"Je to dobrý, máme docela čas," pronesla babka a prohlížela si ho, zda má oblek všude dobře usazený.

"Takže jdeme na to," pronesl po chvíli, když byl hotov.

Oba na sebe kývli, otočili se a každý odcházel jiným směrem. Vstoupili do dveří, které byly naproti sobě široké chodby a které mířily do potmělých místností. Když za sebou zavřeli dveře, nastal v domě klid, nerušeným ničím. I rádio, které babka celé dny poslouchala, ať zde běželo cokoliv, zůstalo nyní vypnuté.

Vstoupili do místností, které byly dlouhé a úzké. Každý měl tu svou, jednu pro sebe. Aby si nemohli nic vyčítat, byly

prakticky stejně vybavené. Jeden moderní, půlkruhově vyříznutý stůl s několika šuplíky, na zdech police s knihami a DVD, dlouhý etažér s mnoha šanony, silně nacpaných spoustou dokumentů. Zde si odkládali kopie dokumentů, jež potřebovali k další práci.

Na stole se vypínal velký monitor počítače, poměrně výrazné reproduktory na stranách působily silně a masivně. Uprostřed klávesnice a vedle nezbytná myš. Samotný přístroj se skrýval pod stolem, za silnou stěnou, takže nebyl vidět. Byl jen slyšet, protože ventilátor chladicí procesor byl neustále spuštěný, aby zajišťoval správnou provozní teplotu základní součástky.

Vpravo od stolu, těsně u zdi, stál fax a kódovací stroj pro zadávání hesel. Za ním pak běžná kopírka na malé formáty.

Nad monitorem červeně svítilo výrazné oko malé kamery, jež byla připravená k činnosti. Mikrofon měli položený do závěsu po straně stolu, aby byl co nejlépe při ruce.

Oba prostory byly téměř shodné, jen další vybavení se lišilo. Zatímco dědek měl na stěně nad počítačem velký plakát nádherné, spoře oděné blondýny v rozmarné póze bez jediného písmene, babka nad svým měla velký afiš. Něžná dívka laškovně poskakovala uprostřed rozkvetlé louky plné kopretin a z tváří jí sálal nádherný pocit štěstí a spokojenosti. Nad ním převládal velkými, speciálními tvary vymalovaný nápis. "Carpe diem - užívej dne. Štěstí máš jen na chvíli, nenech jej bez povšimnutí projít kolem".

Dědek došel ke stolu a posadil se měkkého, koženého křesla. Pohodlně se rozvalil a chvíli se díval na plakát dívky nad sebou. Pak se zvedl a sklonil ke klávesnici. Ruka nahnatá myš a obrazovka, dosud ztmavnutá a jakoby bez života, se rozzářila oslnivým jasnem.

Objevilo se nekonečné moře, lehce zvlněné mírnými vlnkami s drobnou bílou pěnou, lehkou jako hedvábná krajka. Modrá barva dodávala klidu a uspokojení. I nebe bylo modré a bylo jen obtížné, kde moře končí a obloha začíná. Z vln se nořila mořská panna. Krásná dívka z nekonečně dlouhými vlasy a mohutnými nadry čněla do půli těla z vln a radostně hleděla z monitoru.

Množství ikon překrývalo rozlehlou pláň a rušilo ji svými pestrými barvami. Jemný tvary špičky, zobrazující pracovní pixel, se zastavil na té správné a myš dvakrát klikla.

Obrazovka se změnila. Naskočil pracovní obrázek perfektně ustrojeného člověka, vcházejícího do moderně vybavené kanceláře. "Pracuji, počkejte" hlásil název v pravé části obrazovky a významně blikal. Dědek seděl a držel se pokynu. Za chvíli se dočkal a obrazovka se opět rozzářila svým, jasnými barvami.

Objevila se spousta tabulek a grafů, zprava doleva přebíhalo několik pásů s burzovními informacemi. Dědek zkušeným zrakem přešel obrazovku a našel, co potřeboval. Klikl na správnou ikonu a v pravé části obrazovky naskočily sloupce se jmény a číselnými údaji. Nasadil si brýle a začal je podrobně zkoumat. Byla to nejzajímavější část celého týdne. Právě se měl dozvědět, jak byl šikovný.

Za chvíli zvedl ruce vysoko nad hlavu a z úst se mu vedral oslavný pokřik plný nekontrolovaného afektu, jaký by se u něj nečekal. Bujaré jódlování a hýkání znělo vzduchem, když dával nezakrytě najevo svou radost. Hopsal na židli a dováděl jako malý kluk. Trvalo pěknou chvíli, než se uklidnil a začal se opět soustředit na čísla.

Zaznělo zahučení a tiskárna začala chrlit jeden potištěný papír za druhým. Byly to statistiky, týdenní výkazy. Stav několika vybraných firem na světových burzách, jejich vývoj a poměr k minulému týdnu.

Na zvláštním listu se pak objevilo bodové hodnocení firem k dnešnímu dni a přepočítání na finanční ohodnocení.

Když tiskárna utichla, sebral dědek listy a podle druhu je rozdělil a zastrkal do šanonů, které postupně vytahával. Poslední list nechal venku a dlouho se na něj zálibně díval. Jeho konto opět narostlo.

Pak se zvedl a vyšel ze své komůrky.

"Babko... seš už hotová? Já jsem tady!"

Volal směrem ke dveřím naproti, jež byly stále ještě zavřené. Náhle se otevřely a v nich babčina tvář. I ona měla v ruce list papíru, ale tvářila se smutně a kysele. Jakmile uviděla dědkův obličej, bylo jí ihned jasné, co se stalo. Zakabonila se ještě více, protože věděla, že bude cílem vtipků a narážek.

Společně se vydali do pokoje, kde se posadili do svých křesel a listy položili na stůl.

"Moc se mi nevedlo," pronesla ihned babka tichým hlasem. "Neměla jsem dobrý týden. Vsadila jsem na špatný

společnosti."

"Kolik jsi investovala?" zeptal se zvědavě dědek..

"Dost, víc než obvykle."

"Dobrá, tak mi řekni, kolik jsi prodělala."

"No... víš... ono," kroutila se babka a neměl se k odpovědi. "Bylo to dvanáct set."

"Dvanáct set euro?" vykřikla nevěřicně dědek. "Ty jsi přišla za týden o takovou sumu?"

"Ale víš dobře, že předtím jsem osm set vydělala."

"Co to je proti mně, neschopná stařino! A chceš vědět, jak na tom jsem já?... já jsem vydělal! Šestnáct set! Takový balík."

"To snad není možný, jak se ti to povedlo?"

"Minulý týden šla nahoru cena hliníku, tak jsem si řekl, že by to mohlo znamenat zvýšení zájmu o plechovky a vsadil jsem na Gratason, který je vyrábí. O on opravdu poskočil o sto šedesát bodů! Během, jediného týdne! To už se dlouho nepovedlo. A celkově by to mohlo být ještě větší, kdyby burza v New Yorku neklesla. Kdybych je dal přes Tokyo, mohlo to být ještě lepší. Tamní burza povyskočila o tři procenta."

"Já tam měla Lensathu a moc mi to nepomohlo. Vždycky jsem na ní vydělávala a najednou klesla i ona. To bych nečekala. Ale nejvíc mě zklamal Interant. Už šel tak dlouho nahoru, že jsem věřila, že to ještě vydrží."

"Kdybys sledovala internetový vývoj, věděla bys dobře, jak jde nahoru Nabbelan. Zákonitě musel pokles přijít Interantu přijít. Prostě nejsi tak dobrá, jako já."

Vzájemně si vyměnili týdenní výkazy a podrobně je studovali. Jeden druhému si je vzájemně kritizovali, ale dědek měl dnes navrch. Vydělal a docela slušně. Babka s ním krok neudržela. Byla to vlastně jeho zásluha, že společně udrželi kladnou bonitu za celý týden. Padaly odborné výrazy, přednášeli své analýzy a prognózy. Byla to krátká chvíle, kdy se bavili naprosto vážně, bez jízlivostí a vedlejších náznaků. Jeden druhého respektoval a přemýšlel o jeho slovech. Ještě delší čas seděli nad papíry a podrobně rozebírali stav svých portfolií.

Když hodnotili závěr za celý týden, byly spokojeni. Vydělali sice méně než očekávali, ale stejně to byla slušná částka. A když dali dohromady stav od začátku měsíce, vyznělo to ještě lépe. Osmáct set dvacet dva euro čistého zisku. Slušný výsledek a to je před nimi ještě jeden, poslední týden v měsíci.

"Tak jo," zakončila debatu babka, "budou taky dobrý. Ostatně. kdy má přijít důchod?"

Dědek se zamyslel.

"Je dvacátého třetího... takže popozítří. Už se nemůžeš dočkat co. To víš, kdo prodělává na burze, musí se modlit za každou trošku z eráru. A vůbec, neříkali, že by teď měl být konečně zase o něco vyšší?"

"Jo, kdybys dával jen trochu pozor, tak to budeš vědět."

"A kolik nám vlastně přidali?"

"Tobě se to zvedlo z dvou set dvaceti dvou na dvě stě třicet tři. Mě ze sto pětadevadesáti na dvě stě osm eur."

"To je slušná částka. S tou už bych mohl jít na jeden večer s chlapkama do hospody na mariáš," zahuhlal dědek.

"To jistě," osopila se na něj babka, "zase celý důchod prohraješ za jediný večer. Jako tomu bylo v dubnu, když jsem tě výjimečně pustila."

"Však si to mohu dovolit. Kolik je hodin?"

"No vidíš, málem bych zapomněla. Musím se ještě trochu upravit, než sraz vypukne."

"To já se připravovat tak důkladně nemusím. Do sportovního jsem převlečený hned. Ale že se dneska těším."

"A co dneska jedete?" zeptala se babka, zatímco se točila před velkým zrcadlem.

"Monte Carlo. Musím se snažit, to víš, tohle je tradice. Tady je vítězství obzvláště cenné."

"Kolik vás jede? Stejně jako minule?"

"Ne, jen osmnáct. Monte Carlo je úzký, nedá se tam moc předjíždět. To není jako na Nürburgringu, tam je místa! Taky nás jelo dvaadvacet, byla tam pěkná tlačenička."

"A kdo vyhrál kvalifikaci?"

"Zase ten Ital, letos už má polpozici počtvrté. Nějak mu to dobře jede. Dneska asi taky vyhraje, tady se předjíždí opravdu blbě. A představ si, že kvalifikaci neprošel Michal, ten Estonec! A to byl pokaždé mezi první pětkou. Včera mu to vůbec nešlo."

"To nevadí, stejně mi není sympatickej. A jak dopad Oliver, ten Brazilec?"

"Ha, tak toho jsem porazil, je až dvanáctej."

"Tak se od něj nech předjet, mám ho ráda, je to milej a příjemnej člověk. Ať má radost."

"Kdybych se měl přetřhnout, tak ho za sebou nechám. Už proto, abys měla vzteka. Stejně je to zamyšlenec. A kdy vy začínáte?"

"Jako vždycky, ve dvě, proč se ptáš, když to je pokaždé stejný."

"A jak velký dneska máte ten klub?"

"Ještě přesně nevím. Janet to asi nestihne, potřebuje ještě obstarat vnoučata. Taky Minnel nebude. No a omluvila se Tamara, prý u sebe mají příbuzný z Východu, takže na to nemá klid. Ostatní by měli být. Takže asi osm, jestli to dobře dopadne."

"No, hlavně si namastěte huby, ať se vám dobře kecá. Ťu ťu ťu... jak se mají dětičky... už jim roste zoubek, druhej, třetí... už zase nemá toubek... ťu ťu ťu. Jaký mám nový šatičky... koupila jsem si nový svinstvo na pleť, je strašně dokonalý, dobře se nosí, je příjemný a zcela nezávadný, alespoň ne tolik, jako to předcházející svinstvo..."

"Hele dědku nech si to. Já vím, že vy u toho mluvit nemusíte, zato pak nedejchám nervózně jak lokomotiva, neberu prášky na tlak, netřepou se mi nervozitou ruce a v noci klidně spím, protože se uvolním a je mi dobře. Pro nás to je relaxace, ne zabíják."

"Dej nám raději najíst. Už mi z tebe vyhládlo."

"A hele, už na něj jde předstartovní nervozita. Jestli budeš nervózní a sekne to s tebou, nechám tě ležet kde jsi a nic pro tebe neudělám... tedy alespoň do té doby, než z ženskýmá domluvíme."

"To je mi jasné. Než tu vaší drbárnu skončíte, stejně už budu v rakvi a pohřbený tak jako tak. Než zjistíš, že se se mnou něco stalo, buď to mít dávno za sebou. Tak už nemluv a udelej to jídlo."

Babka se zvedla a došla do kuchyně. Postavila na stůl vaničky s připraveným jídlem, vyndala zeleninu a pustila se do vaření. Za chvíli se kouřilo ze dvou menších pánviček, na kterých jídlo dodělávala, aby jim dodala konečnou chuť a vzhled. V mikrovlnné troubě se ohřívaly jednotlivé vaničky a jídelním stolem se zaskvěla slavnostní výzdoba.

Sváteční talíře, ubrousky, třpytivé vzácné přístroje, svíčka ozdobená jehličím zapíchnutá v jablko. Dědek nevydržel tu vůni a dosedl na židli, odkud nedočkavě čekal, až se jídlo dovaří. Za chvíli byla ohřátá i poslední miska a babka je přendala na jeden velký táč, který upravila, aby mělo jídlo odpovídající vzhled. Dodělala salát a nesla na stůl.

Dědek hladově hleděl na zmrzlé mořských potvůrek, které nádherně upravené přistály pod jeho nosem. Talíř doplnila ozdoba se zeleniny, hub a hromádek drezinků.

Nádherná vůně doplnila ten úchvatný obrázek a po společném popřání dobré chuti se vrhli na.

Když po několika desítkách minut odložili přístroje a babka odnášela omyvatelné nádobí do myčky, byli oba maximálně uspokojeni. Dědek ještě popíjel ze sklenky bílého vína a spokojeně pomlaskával. I babka si občas ucucla, ale měla svůj likér. Sladký, jemný a velice slabý. Jí chutnal a tak jím dorážela skvělou chutí svátečního oběda.

"Tak za chvíli jdeme na to," pohlédl dědek k hodinám, které se blížily k netrpělivě očekávané druhé hodině.

Pomalů se zvedli a odcházeli do svých komůrek. Mizeli v nich naprosto stejně rychle, jako poprvé. Oba spěchali, byli dychtiví se zapojit do další příjemné události.

"A neříkej hlavně nic o naší rodině, hlavně ne o mě. Víš jaká seš upovídaná. Ať se nám pak po celém světě nesmějou," pronesl Dědek na rozloučenou, než za sebou zavřel dveře.

Babka jen mávla rukou a zmizela také. Zasedla na měkkou stoličku a začala se připravovat. Natočila kameru, zkontrolovala mikrofon, urovnala potah křesla a usadila se. Kamera se rozběhla, červené světýlko se rozsvítilo a dávalo najevo, že přenáší signál do sítě. Klikla na ikonu a netrpělivě hleděla na monitor. Po krátkém zablikání se objevil panoramatický obraz velkého města a ve spodní části přebíhal malý zájimek.

Za chvíli se objevilo několik malých čtverečků, jež se rychle roztahovaly do větších rozměrů. V nich se objevily tváře dalších žen, jež už byly připravené. Současně s jejich obrazem se pod okénkem objevilo jejich jméno.

"Marta se právě připojila!"

Významný titulek se rozblikal na obrazovce. Oči všech přítomných žen se rozzářily

"Nazdar Marto, jsme rády, že jsi se dostavila. Je od tebe pěkné, že ses s námi zase sešla. Určitě to bude dneska stejně hezký, jako minule."

"Už jsem se nemohla dočkat, těšila jsem se jako malá holka," zářila babka nadšením a se všemi se jednotlivě zdravila. Ač ještě nebyl stanovený čas, šest jich už bylo připojeno. Čekaly na další tři, které se na společný sněm měly dostavit. Čtyři dnes byly omluveny, jak hlásil titulek, s nimi počítat nemohou.

Všechny ženy už byly značně pokročilého věku. Vrásky jim zdobily tváře a léta na nich byla výrazně podepsaná. Na některé více, na jiné méně. Všechny měly nádherně udělané vlasy, na obličejích bylo možné postřehnout jemný make up, na uších měla každá své nejlepší náušnice. Krk jim obepínal nádherný řetízek, který měla každá nejraději. Většinou se jednalo o menší, drobně provedené zlaté řetízky, jen Mahulena měla silný, moderně vytvarovaný mohutný řetěz. Nějaká ta brož se jim leskla na horních dílech šatů a doplňovala sváteční oblečení, jež na sobě měly. Oči měly rozzářené, těšily se na společné chvíle jako malé děti.

Každá viděla obrázek ostatních ze skupiny, všem se promítal na monitor stejný záběr. Hleděly si do tváří, i když je dělily tisíce kilometrů. Ač žila každá v jiné zemi a trochu jiném světě, jejich zájmy byly společné. Shodné názory, podobné vlastnosti a stejný pohled na svět je natolik spojoval, že se každý týden sházely na delší diskusní kroužek. Však jim také dlouho trvalo, nežli našli společný čas, který by vyhovoval každé. Vždyť časový posun byl značný.

Zatímco Helen již měla blízko k půlnoci, ženy z Evropy, a těch bylo naštěstí nejvíc, měly po poledni. V Americe bylo zase těsně po ránu, což hlavně pro Jane, které byla ze Západu, nebylo nijak příjemné. Musela si vydatně přivstat, aby se mohla zúčastnit. Nicméně ještě nikdy nevynechala.

"Hej, co jste říkaly šatům, co měla herečka Sylvia Feren na sobě, když přebírala cenu za nejlepší výkon?" spustila Kristen, aniž ještě nastal oficiální čas schůzky.

"Mě se ohromně líbily," rozzářila se Doris, "ta barva, světlé růžová, ta je nádherná, tu já miluju."

"Také ji mám ráda. Moc jí to v nich slušelo. Ale posledně jsem ji viděla ve světle modrých a ty byly hezčí," přidala se Lorrein

"A všimli jste si toho fešáka, co tam s ní byl! Ten byl krásnej," rozplývala se Jane a oči jí žhnuly obdivem. "Nevíte, kdo to by?"

"Já si ho také všimla," vzdechla Doris, "ale jak se jmenuje, nevím."

"Nějaký Silver Nataick," pronesla v euforii Kristen, "ale je fakt úžasnej, mohla jsem na něm oči nechat."

"Právě se připojila Frida!" zasvítil na obrazovce velký titulek a další obdélníček naskočil. V něm se zobrazila dychtivá tvář další ženy.

"Nazdar děvčata," volala okamžitě, "tak jsem tady. Koukám, že je vás tu dneska už pěkný spolek."

"Nemohly jsme se dočkat, tak jsme se připojily dřív."

"Já také ne, ale musela jsem ještě odnést prádlo k sousedce. Přestala nám fungovat sušička, takže jsem neměla mokré prádlo kam dát. Jinak bych tu už také dávno byla."

"Že jsi s tím neposlala toho svýho. Mohl by mít trochu soucit, když si máme dneska trochu popovídat."

"Co tě napadá, to by to dopadlo! Ty si myslíš, že bych mu mohla svěřit obsluhovat sušičku? Vždyť ani neví, kde má tlačítko otevírání dveří! Určitě by ji jen rozbil, prádlo by zůstalo mokré a on by se pustil do marné opravy. Takže bych stejně musela něco udělat, abych se prádla zbavila. Takhle to je to nejjednodušší, jak to šlo udělat."

"Máš pravdu, chlapy raději k ničemu nepouštět," přidala se Kristen. "Já ho raději pošlu na fotbal a udělám si co potřebuju."

"A děvčata, už jste viděli ten nový film s Norie Maebbel? Prý to je strašněm doják."

"Ne, já ještě ne."

Rozhořela se vášnivá diskuse, kdy se témata rychle přelévávala od jednoho k druhému a všechny ženy si velice spokojeně povídaly. Každá sledovala ty ostatní, naparovala se před svou kamerou, aby byla v co nejlepším záběru a snažila se dělat co nejafektovanější gesta.

Dědek se zatím ve vedlejší komůrce věnoval své činnosti. Rychle se převlékl z elegantního nedělního obleku a vklouzl do přiléhavé kombinézy. Téměř nová, kovově lesklá se blyštěla v chabém světle osvětlení komůrky. Barevné odlesky odlétaly jak jiskry od ostří brusky. Kdyby nebylo vypouklého bříška, asi by vypadal přitažlivě.

Připravil si stojan s volantem, zkontroloval na něm všechna tlačítka, k monitoru přistrčil polici s pedály a upravil křeslo do téměř vodorovné polohy. Než se usadil, také on si ještě narychlo upravil kameru, zkontroloval její činnost a trochu se naposledy upravil.

Ztmavlý monitor se rozzářil a objevil se nádherný obrázek posledního typu závodního vozu Ferrari Formule 1. Sedl si, aby dosáhl na klávesnici s myší a ikonou spustil program. Chvilí mu na obrazovce svítilo nenápadné 'Připojení', ale za chvíli zmizelo a ztratily se i ikony.

Objevil se další nápis 'Mistrovství světa Formule 1 pro kategorii 60+. Dnešní závod - Monte Carlo - start ve 14.30. zadejte heslo pro vstup'

Dědek zadal heslo, jež získal kvalifikaci a obraz se změnil. Objevilo se rozložené auto na mnoho drobných dílů. 'Vyberte jednotlivé části auta na dnešní závod a poté proveďte nastavení pohyblivých částí'.

Byla to nejdůležitější část, příprava stroje na závod. Věděl dobře, že pokud vybere správné součástky a naladí stroj co nejlépe na danou trasu, může dojet velice dobře. Opačně to nemusí být nejlepší. Začal vybírat.

Správné pneumatiky, pérování a tlumení, správný úchyt kol, spoilery, přitlačná křídélka. Ty nejen vybrat, ale i ideálně nastavit. Dědek čile jezdil myší a doplňoval stroj o další díly, až se dostal k závěru. Když byl hotov, stiskl enter.

Naskákaly obdélníky v silném červeném rámečku a začaly se plnit usměvavými tvářemi. Jedna za druhou plnila jednotlivé políčka a pole se téměř zaplnilo. Viděl starší, až dosti staré obličeje již velice zkušených mužů. Vráskami pokrytá kůže prozrazovala jejich zralý věk. Někteří měli ještě několik bílých vlasů, většinou byli zcela holohlaví a hladké hlavy se jim leskly v záři světel. Oč byla barva jejich kůže povadlá, o to více zářily oči, jež se třpytily mladistvým jasnem a skotačily nadšením pubertálního věku.

'Připojil se Jan' hlásal titulek nad všemi tvářemi. Ty se rozzářily.

"Nazdar Jane, vítěj v partě."

"Zdravím vás chlapci. Jste připravení, dneska mám výbornej den. V kostech cejtím, že pojedou jak blesk."

"Nejsi sám. Jen si nemysli, my ti tu prdel natrhne jako minule."

"Dneska se uvidí. Jede se můj okruh. To není jako v Imole, tam mi to nesedí. Kdo ještě chybí?"

"Ještě dva. Martin a Zeter. Ale nehlásili, že by se omlouvali. Určitě pojedou. Ještě počkáme. Mají čas, ještě patnáct minut do přípravného kola."

Dědek se vítal s ostatními a spustila se palba nárazek a vzájemných útoků, jak bývá před každým závodem zvykem. Obrazovka se pomalu vznášela nad městem, které bylo jejich dnešním hostem pro vzájemné soupeření. Pod nimi leželo Monte Carlo.

Sváteční, celé vyzdobené, čekající na příchod rytířů, aby mohlo obdivovat jejich klání a na konci oslavovat. Davy lidí se tísnily v ulicích, podél hrazení obepínající závodní dráhu by špendlík nepropadl. Vozy již stály připravené na startovní čáře a čekaly na poslední. Ještě dvě místa byla volná.

Jedno se jako mávnutím proutku zaplnilo a sněhově bílý vůz s reklamními popisy sponzorů se objevilo na značce. Právě se přihlásil Zeter, čekali už jen na posledního účastníka.

Tváře zmizely, začaly se objevovat informace o trati. Zatáčky, stoupání, záludná místa. Ale hlavně počasí a jeho další předpokládaný vývoj. Každý věděl, že tato otázka bude mít jednu z hlavních rolí na závod samotný. Kdo jej dokáže správně odhadnout, může si výrazně polepšit.

Zcela nakonec se jim odvíjel před očima sled odstavců. Soubor pravidel se jim pro připomenutí zobrazil přes celou obrazovku.

Jezdci hlásili počet naplánovaných zastávek v boxech a množství litrů benzínu ve svých vozech na startu. Naskočila jim zpětně informace o váze vozu. Z toho mohli usoudit, jak se stroj bude během prvních kol chovat. Těžší auta jsou pomalejší a méně obratná. Zato nemusí tak často do depa.

Objevil se poslední účastník a startovní rošt byl plný. Jako informace prolétl seznam jmen, kteří se do dnešního souboje neprobojoval. Vypadli ve včerejší kvalifikaci. Seznam byl mimořádně dlouhý. Zájem o závod v tomto místě byl mimořádný.

Následoval kratičký vzájemný rozhovor, kdy se jejich tváře ještě naposledy objevily na monitoru. Dlouho nemluvili, všichni byli nervózní, většina se již soustředila na start. Nakonec všechno z obrazovek zmizelo, zůstal jen pohled z kokpitů jejich vozů. Všichni umklkli a soustředili se na samotný závod. Vozy stály uprostřed startovací rovinky a čekali na začátek závodu.

Vyrazili do zahřívacího kola. Ještě v poklidu, zcela volně, si mohli užít klidné jízdy. Ještě bez soupeření projeli okruhem připomněli si jednotlivé úseky. Když se na startovní rošt řadili podruhé, nervy měli našponované na okraje možností. Stáli srovnání podle výsledků, jakých dosáhli v kvalifikaci.

Dědek se zastavil na osmé pozici a soustředil se na startovací světla. Nikdo nepromluvil, z reproduktorů hučely jen výkonné motory. Za bariérami bylo možné zahlédnout první řady napjatých diváků.

Naskočila řada červených světél a napětí vrcholilo. Těžce dýchal, čelo se mu potilo, ruce trásly. Ještě že měl na svůj věk nervy poměrně slušné, někteří z ostatních na tom byli hůř.

Objevila se zelená řada světél a vyrazili. Dědek odstartoval velice dobře, podařilo se mu dostat přes čtyři další jezdce, ale Hill, stojící v řadě za ním, se dostal před něj. Celkově na tom byl lépe.

Závod probíhal svým tempem a blížil se ke svému závěru. Když dojeli, nastala vřava, jako u skutečných závodů. Ještě chvíli si znavení jezdci vyprávěli své zážitky, blahopřáli vítězi. Dědek dojel čtvrtý, na dnešek poměrně výtečný výsledek.

Sledovali tabulky nejlepších, kde měli možnost veškerého srovnání. Dědek se celkově držel na výborné páté pozici. Ale na dva jezdce před sebou mu chyběly jen tři body, což nic neznamená a může v dalším závodě dohnat. Takovou pozici se mu ještě získat nepovedlo.

Když končili, domlouvali se o dalším kole. Pojede se příští týden a na řadě je velká cena Rakouska. Čeká je Österreichring. pokud všechno půjde dobře, uvidí se v sobotu při další kvalifikaci.

Nakonec se rozloučili a jeden po druhém se odpojovali. Také dědek vypnul připojení a těžce vstal z křesla. Byl celý ztuhlý, jak dlouhé dvě hodiny seděl v jedné pozici, kdy řídil svůj pomyslný monopost. Uklidil volant a pedály, srovnal klávesnici s myší.

Nakonec se vysvlékl z overalu, který byl důkladně promočený. Musí jej dát babce k vyprání. Oblékl si běžné šaty. Vyšel za dveře a naslouchal. Babka stále ještě vedla vášnivý rozhovor se svými kamarádkami. Jak slyšel, byla do toho zapadlá až po uši. Opatrně otevřel dveře.

"Bábo, už budete končit?" zeptal se nesměle a nakoukl na monitor pokrytý obdélníčky s tvářemi debatujících dam.

"Leště ne, jsme zrovna v nejlepším."

"Hele, co ti to tam nakukuje za zvědavce?" zachichotala se jedna z žen.

"To je ten tvůj, nebo nápadník? Nezdržujeme tě od něčeho? Nemáte náhodou v plánu zahučet do teplého domácího lože?"

Padaly vtipné poznámky jedna za druhou a ženy se výborně bavily. Byl jediným mužem, který se jim přimotal během dlouhého rozhovoru de debaty.

"To je dědek, můj starej, pomatenec jeden bláznivá. Jak jsem vám říkala, jeli dneska Monte Carlo a už asi došli. Dneska nějak brzo, ne?"

"Úplně normálně. To jen vy dlouho žvaníte."

"Jak jste dopadl?"

"Čtvrtý. Ale mohl jsem být třetí. Ten neslušnej talián mě nechtěl pustit a já se před něj nedostal. V tom Carlu jsou hrozně úzký uličky a nedá se vůbec předjíždět. Ale kdyby to bylo..."

"...detaily nás nezajímají dědku, ty si nech pro ty tvoje kamarády."

"Já bych si dal večeři, jsem docela hladovej."

"Tak si něco vem. Ještě nemůžu, nedopověděly jsme si všechno."

"Zvaž to důkladně," ozvalo se varování z obrazovky, "jestli ho necháš hladového, večer nic nebude. Láska prochází... víš čím?"

Další salva vtipů a smíchu zahltala prostor komůrky a tak dědek raději zavřel. Otevřel dveře do špiže, přistavil židličku a vylezl na ni. Hledal něco na zub, ale byly zde samé polotovary. Jen kelímky či misky zabalené v celofánu či speciální folii. Na některých byly malé ikonky s pokyny, jak jídlo připravit, ale jemu nebyly nic platné. Nevyznal se v desítkách tlačítek mikrovlnné trouby, ani nevěděl, jak dlouho se vaří ve varném hrnci horkým vzduchem.

Zase slezl a přistoupil k ledničce. Těžce vzdychl. Co mu zbývá. Nakonec vytáhl starý plecháč se škvarkami a namazal si dva tlusté krajíce. Osolil, přidal nakrájenou cibuli.

Vyšel na zápraží a posadil se na lavičku. Přiběhl věrný pes, posadil se těsně něj a on jej hladil po bohatých chlupech. Spokojeně ukusoval a sledoval zapadající slunko. Babka ještě dlouho debatovala se svými kamarádkami. Měly toho ještě mnoho, co potřebovaly vyřešit. Vždyť týden je dlouhý a stane se tolik nových událostí, o které se musí vzájemně podělit.

Jaké měla šaty hlavní hvězda zábavného večera, jaká nová knížka hýbe světem, skandál s fotografem módního časopisu, nešťastně zamilovaný fotbalový král či nejnovější vynález na odstraňování chloupků z těla.

Večeře se mu na stole objevila velice pozdě. Když společně pojídali teplé jídlo, byla už i babka převlečená. Oba byli ve svých obyčejných, denních šatech, které měli nejraději.

Dědek staré džíny, obvyklou flanelovou kostkovanou košili, placatou čepici na hlavě. Babka plátěné kalhoty, měkké mokašiny místo úzkých lodiček, volná bavlněná halenka. Cítili se v nich dobře a mohli v nich dělat všechny práce.

"Skoč nakrmit králíky, sežeň do ohrady ovce a zavři slepice," vyzvala jej babka, když skládala nádobí do myčky.

Dědek vyšel ven. Vytlačil z kůlny motorku. Zkontroloval, zda je řádně nabita, nasadil přilbu nasadil náloketníky a nákolenníky a nasedl. Rázně přidal plyn a skútr se jemně rozjel. Rychle to nešlo, byl dělaný na pomalý převod, ale dědek byl ještě rozvášněný dnešní divokou jízdou nejrychlejších aut. Téměř krokem mířil vzhůru a stoupal do strmého svahu. Vyjel na větší kopec za barákem, kde zahlédl několik pasoucích se ovcí. Věrný pes zvolna klusal za ním. Nemusel pospíchat, jízda nebyla nikterak rychlá a tak bez problémů pánovi stačil.

Na vrcholku se dědek zastavil a z kapsy vytáhl pager. Stiskl jej a pak se zkoumavě rozhlížel kolem. Ovce se poslušně sbíhaly, jako slepice při sypání zrní. Za chvíli jich měl celé stádo pohromadě. Drobné černé krabičky na krku se jim klimbaly místo obvyklých zvonců. Pes se po něm pátravě podíval.

"Jen moc nekoukej," pronesl kysele dědek, "bývaly doby, kdy stádo sháněl dohromady vycvičený pes. Nebyl línej a měl z toho radost."

Svá slova pronesl vyčítavě a podíval se po psu. Ten seděl vedle kola skútru a nechápavě se ohlédl. Jeho oči výmluvně mluvily.

"Proč tolik křiku najednou? Přece se za těma bílýma kuličkama nebudu honit. Copak jsem nějaký zastaralý pes z minulého století? Od toho zde máme pokrok."

Dědek jen zavrtěl hlavou a vyrazili k domovu. Ještě dát trávu králíkům a může domů.

Když vcházel do světnice, venku již bylo šero. Babka ještě dodělávala poslední úklidové práce. Nastavovala elektronický budík, aby ráno řádně připravil snídani na plotně, kam právě položila připravené polotovary. Prádlo v pračce je připravené, ve tři ráno začne s praním. Ještě zkontrolovat příkazy bance a může se jít na kutě.

Dědek zalezl do koupelny a začal se připravovat. Pečlivě se oholil, probral právě narostlé ochlupení na prsou, důkladně se omyl a natíral tělovými mléky. S pečlivě naleštěnou hlavou, vonící a spokojeně se usmívající zalézal ve svém pokojíku do postele. Sáhl po své oblíbené knížce, kterou již tolikrát četl. Ještě zaslechl babku jak v koupelně, kde její právě vystřídala, pouští depilační strojek. Zase tam bude dvě své obvyklé hodiny.

Oba byli spokojení. Sváteční neděle proběhla skvěle. Přesně takový závěr víkendu si představovali, již se těší na ten příští.

12 Lonrád Locker - Důchodci?